

EXPEDICE:

*"La Bella Blesko Italia Macchiato
Wolbutaria Abhackito" (Belgique
Revival) alias "KuNěCho" alias "Expedice
Průser II"*

19.-22. 6. 2003

Los Wolbutos Italianos:

*Petromila Kukula
Němulus Potěmkin
Carlo Čochtolin*

19.6.03

Výjezd: Mnichov, Olympiazentrum v 7.00 hod. ráno.

Ačkoliv ve 24 hodin skolil Karlík 4 Weissbiery a 1 Plzeň, usedá ganz frisch v 7 ráno za volant a vyjíždí naše tříčlenná expedice vstříc netušeným zážitkům a la Italia. V Kiefersfeldenu (v 8 hodin) dáváme Capucina, Macchiata a italskou náladu nám nezkaží ani bujarý déšť v Österreichu. V 10.00 jsme u Bolzana - Bienvenuti en Italia, stoprocentní změna počasí- slunce a teploměr již v těchto ranních hodinách ukazuje 29,5 °C!

11.30 projíždíme kolem Verony. Je 35 stupňů, smažíme se festovně, posloucháme italské hitovky. Němulus už jí 5. chleba obložený. Jeho zásoby jídla na 4 dny jsou tímto fast zu Ende. Karlík se smaží, ale drží☺.

12.47 platíme zatraceně vysoký Miete a vjíždíme do Milána.

13.15 prohlížíme fotbalový stadion AC Milan San Siro.

13.50 parkujeme v centru v ulici Foro. Při pohledu na dlažební kostky a provoz padl plán projet Milán na bruslích. Po osvěžení v kašně razíme downtown. První naše kroky míří uličkami k operní budově "SKALA" (stavěna od 1777 na zakázku Marie Terezie). Bohužel na budově byly právě prováděny stavební práce, takže naše fotografické choutky nebyly plně uspokojeny. La Plaza Scala je ale moc pěkná. Vyfotili jsme se se sochou Leonarda a tuto část považujeme za ABGEHACKT! Poté procházíme tzv. Galerii Vittorio Emanuele II. Jde o pasáž plnou obchůdků a cafetterií. Karlos nedal jinak, než že se musím vyfotit se dvouma italskýma policajtama. Bohužel to neprošlo. Prý se fotit v uniformách nemůžou☹. Přicházíme na Piazza del Duomo. A co nevidíme. Hlavní památka Milána- chrám Il Duomo- opět pod lešením. Karlos zhodnotil situaci: "Mám toho dost: Jdu si koupit lahváče a fláknout se na Mácháč!" Přesto jsme se rozhodli dostat se na střešní terasu, kde přece jen odkryté věže byly a chtěli jsme vidět MAILAND pěkně ze shora. Ze dvou možností: výtahem (5euro) a po schodech (3,5euro) jsem zvolili schody. Při výstupu po točitých schodech v tom 35ti stupňovém vedru se nám až zamotaly škeble. Nahoře ale moc pěkně, i když ab und

zu lešení. Il Duomo je pozdně gotický kolos (stavěn od 1385-1950). Má rozsah 11700m². Milano je placka a nic obzvláštního, natož nějaké kopule, z Dómu vidět nebyly. Tak jsme to abhackovali a při sestupu dolů nás překvapila udýchaná babička hláškou: "Nazdar děcka!" Prošli jsme si Piazza del Duomo, občerstvili se limonádama v MC Donaldu a vydali se milánskými uličkami k našemu samochodu. V 16 h opouštíme Milano směr Janov.

17.30 Capucino zastávka, dobrý kafčo, obsluha mizerná, ignorující naši velkou trojku.

Na autostrádě první střet se zuřivým italským řidičem. Řval na chudáka Karlíka, zuřivě mával rukama a snažil se mávající svým řidičákem Karlosovi naznačit, ať zahodí ten svůj. A to jen proto, že jsme jeli v levém pruhu. Jelikož ale auto před námi jelo rovněž v levém pruhu, podle předpisu není přece možné ho předjetí zprava, že? Tedy řečeno slovy klasika "Mnoho povyku pro nic".

Projeli jsme další kasou na Miete (socky jedny vydřidušský!). chtěli jsme se vyhnout Janovu a jet dále hledat kemp, že Janov si prohlédneme až den následující. Bohužel jsme špatně odbočili a....a Janov byl náš. V obrovské zácpě, kde se zleva i zprava valí hafo skútrů, poskakuje se po metrech a slunce pálí jako o život, jsme strávili 1,5 hodiny. Opravdu únavné, ale Pelíšky zlepšily náladu. Janov tedy budiž autem projet, jali jsme se tedy kempík hledati. To se nám podařilo až po 30 km plných serpentýn za Janovem. Městečko se nazývalo Rapallo. Zeptali jsme se jednoho místního, podle našich domněnek důvěryhodného, místa znalého domorodce na cestu ke kempu. Že místní občané nemluví anglicky, ani německy, to už bereme jako samozřejmost. Takže nás ani nepřekvapilo, když se nás zeptal: "Comprende italiano?" My jsem shodně odvětili: "No", ale milý dědeček se nám přesto jal bleskovou italštinou, za pomoci bleskové gestikulace vysvětlovat, jak se tam dostaneme. Jediné, co jsme s z toho odnesli a porozuměli, bylo jeho poslední slovo, tedy: "CIAO!". Naštěstí blízko od dědečka stála slečna, která těch nezbytných 10 slov anglicky uměla, takže jsme byli za 5 minut v kempu, který byl k naší radosti volný. Postavili jsme stan, trochu pojedli, a

jelikož kemp nebyl u moře, vyjeli jsme si najít nějaký plácek na koupání, protože už jsme se moře nemohli dočkat. Člověk míní, osud mění. Není snad horšího pocitu, než krásné moře viděti, toužiti se v něm osvěžiti, však přístupu k němu nenacházeti. Podél pobřeží jsou totiž hory, kopce, vrcholky, přístavy a přístup k vodě mají většinou jen hotely se svými soukromými plážemi. Tak jsme jezdili, hledali, již se smrákati začalo, tak jsme vystoupili z auta odhodláni dostat se k té slané vodě jakýmkoli způsobem. Přece se nám nakonec podařilo najít plácek metr x metr čtvereční a celí šťastní jsme konečně ponořili svá znavená uzená těla do mořské lázně. To už byla tma tmoucí, měsíc, hvězdy, Rapallo svítilo. Jeli jsme zpět do kempu- ve 23 hod. byla zavíračka a nechávat to Karlíkovo žihadlo před branou kempu by byl přece jen risk. A teď už nám nic nebránilo v tom, abychom si v klidu vychutnali červené vínko. Udělali jsme si piknik na dece s polštářkama, nad sebou oblohu plnou hvězd a bylo nám tak good, že jsme ty lahvinky prvotřídního vínka červeného dali dvě. Během této doby vznikla rovněž zkratka naší expedice "La Bella Blesko Italia Macchiato Wolbutaria Abhackito". Budiž tedy od této chvíle zvana rovněž "KuNěCho". Po příjemném večeru, znaveni po náročném dnu, jsme se odebrali na kutě, tedy Carlo zůstal ležet tam, kde dopil poslední lok vínka, jelikož stan je jen pro 2 a jemu bylo souzeno spáti pod širákem.

20.6.03

Úžasná noc, ganz frisch jsme se ráno vzbudili. Každý z jiného důvodu. My s Němou, protože nám tentokrát nikdo nechrápal a Carlo- protože mu tentokrát nikdo nemlaskal☺ Karlík se ale nevzbudil tam, kde jsme ho noci předchozí zanechali, alebrž v autě s dekou přes střechu. Němulus si předchozí noci nějak pohnul s krční páteří, takže se nemohl otáčet, a i když jsem se mu pokusila inkriminované místo rozmasírovat, jeho chůze a pohyby suverénně konkurovaly ROBOCOPOVI. Tak jsme hodili sprchu a s Karlíkovými slovy: "Jsem příkladem toho, že i prasátko může být čisté" jsme v 9.35 opustili kemp a vyrazili do Janova. Snad je to prokletí, ale zácpa v Janově je horší, jak v Praze a my jsme tam strávili

hodinu, než jsme našli místo na zaparkování a ještě než jsme zprovoznili parkovací automat, taky to nějaký ten čásek zabralo. A vzhůru na prohlídku města! 1.člověk, který umí v Itálii anglicky! Byl to taxikář, který nám zakroužkoval zajímavá místa ve své mapě a ještě nám ji pak věnoval. Tak jsme procházeli janovskými úzkými uličkami plnými obchůdků, pouličních prodejců a téměř živých mořských plodů. Došli jsme až k přístavu PORTO ANTIQUO. Přístav byl přestaven ke "Kolumbovu roku 1992" janovským architektem Renzem Piano. Moc hezký. Nejvíce nás zaujala přestará dřevěná loď. Snad to byla Santa Maria, na které Kolumbus objevil Ameriku. Ale opravdu nádhera. Prošli jsme si přístav a vydali se hledat dům Kryštofa Kolumba. To ale opravdu nebyl jednoduchý cíl. Chodili jsme v parnu a hledali. Po cestě jsme si dali capucino, před hospůdkou stojící na kytaru jen pro nás hrající vycpaný Elvis Presley. Ale to capucino, to ty "špaget'áci" fakt uměj. Pokračujeme v cestě uzounkou uličkou, vypadá jak v Bronxu, místní se na nás divně dívají. A my pořád ne a ne najít dům toho zatracenýho chlapa, co prej objevil ňákou tu Ameriku. Tak jsem se zeptala 3 hezky vypadajících intelektuálně vyhlížejících Italů, kde jako by ten dům asi měl být. No, stáli jsme samozřejmě právě před ním. Takže bez komentáře. To jsou tý tůristi!☺

Dům Kolumba je malý oprýskaný, v roce 1451 se tam Kryštof narodil a strávil dětství. Dům byl v 18. století rekonstruován. Pod jeho domem je náměstí Piazza Dante. A rovněž městská brána se dvěma věžema zvaná PORTA SOPRANA (jde o část středověké zdi z 12.století).

Pokračujeme dále směrem k samochodu. Taky si fotíme parkoviště s asi 500 skútry. Dorazili jsme na Piazza de Ferrari. Je tam nádherná fontána s vodotryskama, takže jsme samozřejmě neodolali a vlítli jsme tam. Karlík dokonce odhalil své mužné tělo, když si svlékl nátělník, aby si ho namočil ve vodě. Janovské Italky omdlévaly vzrušením. Ale, abychom neodbočovali, mimo Karlose byl na Piazza de Ferrarri také pomník Guisepe Garibaldi na koni☺ Ale náš Vašek na Václaváku je prostě Vašek. Moderní Piazza de Ferrari je nejlákavějším náměstím v Janově. Nás tedy nejvíce zlákala ta chladivá fontána. Jinak v Janově žije cca

640000 Einwohner. Staré město Janova je velmi rozsáhlé , a sice jde o 4 km², takže platí jako největší v Evropě. Spousta monumentů a starých budov. Také se ale hodně budov rekonstruuje, takže lešení a plachty. Jinak ale sehr gut. Nakoupili jsme ještě pár pohledů, úspěšně našli naše bavorské žihadlo a po pár motanicích v zamotaném Janově jsme konečně na autostradě směr PISA (výjezd 14.00 hod.).

V 16.hodin přijíždíme do PISY. Městečko na první pohled pěkné, malé domky, mírný provoz. Žije zde 92600 obyvatel. A co je jinak v Pise? Na jednom place -Piazzе de Miracoli -jsou 3 budovy -Campanile, Dom a Baptistarium a samozřejmě šikmá věž. Jenže,jak jsme si všimli, tak křivá není jen ta věž, ale i zbylé dvě budovy. Z toho tedy dedukujeme, že Italové jsou prostě leví a neumějí stavět. Jinak je celý ten prostor kolem věže až moc upraven pro turisty. Samé stánky a předražené suvenýry. Kluci ukecali černocho a velice výhodně nakoupili 4 kusy brýlí O´Kley za 5 euro. Carlo už se prý těší, až bude chodit po Liberci a hlásit, jak u věže v Pise koupil od černocho pravý značkový O´Kleye za 5 euro! Blejskli jsme několik snímků a pak také každý jeden speciální, jak podpírá věž. Já jsem si rovněž stoupla na sloupek a naznačovala, že věž podpírám, avšak milý kámoš vítr se právě rozhodl, že bude foukat, takže mi - na sloupku stojící, šaty vylétli nahoru, takže jsem byla jako další atrakce k šikmé věži. Tak jsme se v Pise ještě občerstvili, koupili pohledy a známky a odjeli do kempu do vesničky Marina di Pisa vzdálené 12 km od Pisy, nalézající se u moře. Postavili jsme stan, zajeli do supermercata nakoupit vody a tres vinos rosso italianos a poté jsme se (v 18hod.) konečně vydali k moři. Sluníčko ještě pálio, dopili jsme Desperado a vrhli jsme se do vody. Magnifique! Pak jsme poleželi v lehátkách a po 20. hod. jsme pláž opustili.

Pozn. Němulus Potěmkin je ještě stále Robocopem.

Rozhodli jsme se, že půjdeme na večeři na nějaké mořské potvory, abychom poznali pravý italský "folklór". Shodili jsme plavky a šli do restaurace PRIMAVERA blízko kempu. Příjemné posezení (i když na plastických židlič) v zahradní restauraci u malé fontány. Jako aperitivos jsme si dali Campari bitter (tedy fernet + gin) a že to byla

docela lampa. K večeři mušle, mečoun, gardelli, salát + divnej chleba bez chuti. Jinak nám ale chutnalo. Při večeři jsme stihli napsat i pohledy, a kdyby do Primavera nepřišel povečeřet italský tábor čítající cca 25 kusů 8-10ti letých uječených dětí, dalo by se říci, že totálka pohoda. Už jsme se těšili, až dáme vínko na pláži, takže jsme se dlouho v Primaveře nezdržovali a příjemně naladěni po dobré večeři jsme vyrazili na pláž. Byla tma a teplo, sedli jsme si na kameny k moři a bylo hrozně fajn. Tak fajn, že jsme m.j. při doutníku, ani nevíme jak, vypili všechny 3 láhve výborného italského vínka červeného. Probrali jsme při tom snad všechno, já jsem si zvládla rozseknout na kamenech nohu a namočit celou sukni, a vůbec, byli jsme na tom mořském svěžím vzduchu pěkně cantarre. Humor nás opravdu neopouštěl. Blízko naší základny z kamenů byl fakt pěkně vypadající bar na pláži. NANEŠTĚSTÍ někoho (už nevím koho) napadlo, že půjdem ještě na drink. A to byla asi ta poslední kapka. Jak chutnalo cinzano at the beach leider nevím. Někde tam asi ještě po tom jednom mém loku ten kelímek leží. Sedli jsme si do lehátek, hlava, jazyk se nám motaly, místní hlídač nás začal z lehátek vyhazovat, že prý soukromý majetek. Tak jsme vstali a zjistili, že motající se jazyk a hlava jsou břídilové proti nohám, které nám šly každá jinam. Bála jsem se slézt dva schůdky do písku, jelikož jsem si nevěřila, že to zvládnou- nepadnout na hosty of that beach bar, kteří tam dole v písku seděli. Nakonec se mi to podařilo bez úhony. Ne ale tak Karlíkovi, který při tom dvouschodovém náročném sestupu ve dvě ráno ještě vyřizoval telefonát, a prostě se na férovku do toho písku svalil jako pytel. No, musel být na nás tři bosé, mokré, klátící se, s "intelligentním" úsměvem na tváři, cestu ztěžší nacházející figurky opravdu zajímavý pohled. Myslím, že by nás již příště do baru at the beach pro jistotu vůbec nepustili. Kolem půl třetí jsme se nějak vmanévrovali do kempu, ve vrátnici na nás volali: "SILENCIO"! A přitom si nemyslíme, že bychom byli nějak hluční☺ Padli jsme do stanu, Carlo do auta a tak skončil večer plný bujarých radovánek v italském stylu pro 3 socky z Ostblocku☺

Takže: Jak zákon káže!

21.6. 03

Bez komentáře aneb těžká rána popařební... Vzbudila jsem se v oblečení, jaké jsem měla den předchozí na akci na pláži, kolik hodin bylo, nevím, jelikož Karlík měl v autě půlnoc, budít jsem ho nechtěla a přístroje, co ukazují čas, jsem měla uvnitř. A Nēmulus byl taky ještě tuhovson. Tak jsem si říkala, že sprcha je teď the best solution. Jenže asi ne ta italská! Procedura, která následovala, trvala více než hodinu! Ze žádné sprchy netekla voda! Že teplá, to je jasný, ta je pouze na žetony, ale že ani studená..... Tak jsem obešla všechny sprchy v kempu, a když jsem ani jednu nepřesvědčila, aby pustila aspoň kapku vody, šla jsem na vrátnici. Tam jsem se naučila bleskově řeč rukou i nohou, protože jinak než italsky tam nikdo NE COMPRENDE. Prostě mi tvrdili, že studená Wasser téct musí. Další hovor tedy neměl cenu, tak jsem si koupila žeton na teplou. Po vhození žetonu do předpotopního zařízení začala čůrkem téct ne teplá, ale studená voda. Ale zaplát'pánbůh za to, ale také nechval dne před večerem... Namydlila jsem se, dala šampón na hlavu a po 3 obligátních minutách přestala voda téct. Stála jsem tam v pění jako sněhulák a myslela jsem, že mě šlehne. Tak jsem natáhla plavky a šla ven k umyvadlu. Tam už jsem uviděla Robocopa, a že prý Karlos je ve sprše. V pánské sprše-jediná jedna funkční sprcha v kempu! A super studená! Než jsem smyla tu pěnu, nějaká Italka se mi pořád snažila vysvětlit, kde ty sprchy najdu. Snad by mi i tvrdila, že v nich teče voda, i kdyby stála u toho vyschlého kohoutku. Pak, když jsem vlítla po Kájovi do té pánský sprchy, tak začala babička italská mlátit do dveří a kluci volali, ať ji pustím, že se asi chce sprchovat se mnou☺ Hlavně nechápu, že i když Ital ví, že člověk nerozumí (i když se zeptají - comprende italiano a my jim jasně odpovíme, že nerozumíme), tak prostě stejně spustí tu svojí hatmatilku a přeber si to, jak chceš.

Když šel do sprchy Potěmkin, tak mu Carlo vzal z dveří trenky, ale bohužel se žádné show nekonalo, protože měl Nēmulus s sebou náhradní. No, asi už nás zná☺.

Šli jsme trochu pofackovat věci do auta, sbalili jsme stan a dali si snídani. Mart'as měl rozpláclý máslo v tašce mezi oblečením, ale jinak

vše v pořádku☺ Zaplatili jsme kemp, auto zaparkovali u moře u silnice a šli k vodě. Samá soukromá pláž, pořád nás někdo odněkud vyhazoval, až jsme konečně lehli. Šílená pohodička, obloha bez mráčku, blbli jsme ve vodě, házeli míčem, skákali od vln. Zasloužený odpočinek pro naše TRIO CALABRE. Jen ještě jeden pruditel Ital přišel a říkal: "To je můj slunečník, já jsem ho zaplatil, to je soukromá pláž, běžte pryč!". No, ignorovali jsme ho.

Vegetili jsme si u moře až do 15.30, poté jsme chtěli hodit sprchu a jet směr Lago di Garda. Jenže dát si sprchu na soukromé pláži není žádná brnkačka. Tentokrát nás začal vyhazovat nějaký italský uřvaný skrček, 10 kilo se železnou postelí. Tak jsme to šli s tou sprchou zkusit do kempu. Děda z vrátnice na nás hned vyběhl, jestli prý tam bydlíme a ukážeme mu kartičky. Samozřejmě už jsme žádné neměli, ale řekli jsme mu, že mu je pak přineseme. Hodili jsme rychlo-odslahovací-sprchy a pak jsme zkoušeli najít plot, který bychom přešli a vrátnému dědkovi tak vypálili rybník. Plot jsme sice našli, ale byl vysoký s bodákama a kolem plno lidí. Tak jsme již nechtěli v kempu budit další pohoršení, postavili jsme se tomu tedy čelem a šli přes vrátnici. Chtěli jsme dědkovi proběhnout, ale zmerčil nás, potvůrka jeden, a vyběhl za námi. Nasadili jsme tedy rychlý krok, naskočili do bavorského žihadla a v jednohvězdičkovém Marina di Pisa Campingu po nás zbyl jen zvířený prach.

Je 17. 15 a vyrážíme směr Lago di Garda. Je pořád ještě horko, stavíme na capucino v Autogrillu u pumpy. Kluci si dali obloženou housku, ale jelikož ji personál i v tom horku ohřál, Karlos ji rozložil na kusy a čeká až vychladne (ta houska☺). A frčí se dál. Po 19. hodině dorážíme do kempu na Lago di Garda. Příjemní kluci na příjmu. Jeden nám našel pěkné místo na stan a auto kousek od vody. Zrovna jsme viděli, jak džíp vjíždí s návěsem pro skútr do vody. Byl ve vodě výše než byla jeho kola. Necháпали jsme. Poté jsme rozbili stan, kluci šli do supermercata pro vodu a pro víno, ale bohužel přišli 5 minut po zavíračce. Tak jsme hodili sprchu. Naprosto úžasné umývárny v tomto kempu "La Bella Italia", nejen s teplou vodou, ale i nádherná umyvadla a zrcadla zasazená do

mramoru. No prostě čtyřhvězdičkový kemp. Marina di Pisa měl hvězdu pouze jedinou. Hodili jsme se do gala a vyrazili směr restaurace. Cestou Karlík vyjádřil názor - při pohledu na starší lidi v plavkách- že od určitého věku by měli mít lidé trochu soudnosti a neodhalovat se na veřejnosti. A ty řvoucí haranty běžící po kempu, ty by všechny postavil do řady a postřílel! Ta občasná Karlíkova prud'ba naprosto dokresluje panující vysmátou náladu. Ještě si šel Čočolo vybrat peníze do bankomatu, který byl hned vedle automatu na nanuky, tak jsme očekávali, že mu požadovaný obnos vypadne v Cornettech. Chtěli jsme jít ještě hodit pohledy do schránky na recepci, ale bylo to příliš daleko. Jako anděl se tam ale zjevil mužný Ital z recepcce, kterému k naprosté dokonalosti chybělo jen pár centimetrů (myslím na výšce☺) a snad proběhla telepatie, protože se nabídl, že nám ty pohledy do schránky odveze na kole! Takže alles erledigt a my jsme mohli zasednout na terasu v 1. patře restaurace v kempu "La Bella Italia". Měli jsme úplně nejlepší stůl s výhledem na jezero. M.j. také proto, že Karlík prohlásil: "Já nechci koukat na ty socky, já chci koukat na moře!". Bylo již 21 hodin, tedy téměř tma a vál příjemný vítr. Objednali jsme si místní víno Bardolino a kluci si dali pizzu. Tak jsme probírali zážitky z expedice "KuNěCho" a plánovali zítřejší výlet do Verony. Kluci už tam oba byli. Něma říkal, že celý dům, i Juliin balkon, jsou oblepeny od žvýkaček. Že s tím pravděpodobně začal 1 turista a ostatní se k němu připojili. Tak na to Carlo prohlásil, že jim tam teda zítra nableje, a od té doby tam budou všichni český turisti blejt. Potom si dal ještě capucino (zapomněli na Mistra, trvalo to půl hodinky), aby prožil tzv. "FOLKLÓR" a už nás pomalu z terásy vyhazovali, byli jsme tam poslední a to bylo teprve 23 hodin. Tak jsme šli poté "za kulturou", což v překladu znamená "býti dále než 1 metr od auta". Zrovna jsme na promenádě u Gardy stihli krásný ohňostroj. Určitě nejhezčí, který jsem kdy viděla. Ještě jsme se chvilku prošli a pak jsme se odebrali na naše azylové stanoviště. Byli jsme utahaní, ani už nebyla chuť na Merlota, což bylo víno poslední záchrany, ještě zakoupené v Mnichově. Carlo vyslovil přání, že by rád spal ve stanu a my, jelikož si našeho řidiče musíme předcházet, jsme

souhlasili. Jelikož však spát s Karlíkem ve stanu = nespát vůbec, vzali jsme s Mart'asem spacáky a šli si lehnout k jezeru. Bylo dost teplo. Jelikož jsme se ale těsně před tím namazali special krémem po opalování, naším ulehnutím na zem, a ještě k tomu v krátkých rukávech, se spustil útok snad veškerého hmyzu a havěti, která vegetí na Lago di Garda. Měla jsem dojem, že spíme v mraveništi. Takže noc, ač teplá, krásná, romantická, proběhla za neustálého ošívání se a zabíjení mravenců, komárů a malých pavoučků. Ale jinak very good.

22. 6. 03

Brzy ráno už bylo horko. Něma vstal dřív a když jsem se probírala já, zrovna vedle mě vylezla paní a s úsměvem na tváři mi povídá: "Bongiorno signora!". Tak nevím, jestli byla jen tak milá, nebo spíše ironická, když viděla tu socku ležící na zemi, poštipanou od mravenců☺. Carlo se ve stanu do růžova vyspinkal, dali jsme ranní hygienu ve V.I.P.-sprchách, skočili do supermercata a dali na dece královskou snídani. Pak jsme sbalili saky paky a šli k jezeru. Co se týká pláže, tak taková normálka, ale žádný výbuch, voda trochu kvete. Ale parádně se v jezeru plave. Tak jsme si tam u vody vegetili, stavěli na sobě ornamenty z kamínků (ani opalovat mě v klidu nenechali☺) atd. Karlovi se právě nějak recalled v paměti hláška "WOLLE" a používal ji tak často, až jsem se musela otáčet, jestli snad těch wollů, kromě mě a Potěmkina, je tam snad víc☺. Po 12. hodině jsme se zvedli, že se sbalíme a pofrčíme do Verony. Hodili jsme rychlosprchy, sedli do auta a zde začíná poslední zlatý hřeb naší expedice "KuNěCho". Auto totiž ani neškvtlo. Kluci do toho chvíli koukali snažíc se odkrýt příčinu stávkujícího samochodu. Bohužel se na nic nepřišlo. Tak jsem mezitím šla zaplatit kemp, protože se mělo odjet do 13 h. (a to právě totiž bylo) a také rovnou zavolat autoservis. Horko bylo nepříčetné. Než jsem slečně na recepci stihla sdělit, že máme auto out of order, tak prohlásila, že platíme za 2 noci, protože jsem přišla 15 minut po 13.hod., kdy je check out. Tak jsem jí vysvětlila, že bychom rádi odjeli, ale že autu se jaksí nechce. Tak asi po 10 minutách řekla-dobrá tedy, tak 2. den tedy platit nemusíte. A myslíc asi, jakou

laskavost nám právě prokázala, považovala celou záležitost za vyřízenou. Pozor-dokonce mluvila bisschen anglicky! A to to byla Italka! Musela jsem jí tedy vysvětlit, že je sice super, že platíme jen 1 den, ale to nám problém s autem nevyřeší a jestli tu mají nějakého technika přes auta. Poté má záležitost následující italský zpomalený průběh (na rozdíl od Němců nejsou Italové pünktlich a ruce jim jdou od práce kilometry daleko☺):

1. Odpověděla mi, milá Italka, že si do servisu musím zavolat.
2. Zeptala jsem se, jaké číslo mám volat. Znuděně hledala číslo ACI (ADAC) Servicu v seznamu.
3. Napsala mi ho na papírek a podala mi ho.
4. Ptala jsem se, odkud mám volat.
5. Řekla, že mám jít do budky do města.
6. Tak jsem jí řekla si 10 důvodů, proč by bylo lepší, kdyby volala ona a z recepcce, a nejen kvůli tomu, že by mi stoprocentně žádný automechanik anglicky nerozuměl ani slovo.
7. Pohledem, který na mě vrhla, mě postavila do role obtížného hmyzu, ale přece jen vytočila číslo servisu, italsky chvíli žblebtala, mně nerozuměla ani to, že se jedná o BMW Diesel. Ale nakonec vyřízeno, prý do půl hodinky přijedou.

Jak by bylo vše jednodušší, kdyby jen při vyslovení slova "AUTOSERVICE" zvedla to sluchátko, pro které se nemusela ani natahovat a zavolala tam! Ale proč dělat věci jednoduše, když se můžou dělat složitě, že? Jediná příjemná věc na recepci byla chladná klimatizace. No, a také opět ten fešný Ital, který se tam nakonec, jako jediný, objevil s úsměvem, na rozdíl od slečen v uniformě sedících za přepážkou. Tak jsem zaplatila pobyt, vzala naše pasy, koukla jsem na údaje na účtu, které nahlásil Něma (např. Pipižvikova 4, Teplice, Petra Chochola apod.) a říkala jsem si: "Nás stejně nikdy nedostanou☺". Šla jsem zpátky přes celý kemp za klukama, abych jim sdělila, že naše letzte Rettung je již na cestě. Taky už byli pěkně vypečený. Něma šel se mnou

zpět na recepci a očekávali jsme příjezd "žlutých andělů". Přesně po předeslané půl hodině se přiřítilo veliké červené odtahovací auto, za volantem Ital, který vypadal jak odněkud z Mosambiku, anglicky neuměl, naskočili jsme s Němou k němu do kabiny, řítili jsme se kempem k našemu Karlikovi a budili jsme tímto strojem v kempu docela rozruch (vysvětlovat řidiči "doleva", "doprava" by bez rukou a nohou byl opravdu problém). Mosambičan u BMW vyskočil, během minuty zjistil, že baterka je kaput a chvíli nám ji dobíjel. Sousedí Holand'ani-starší pár-který nás od včerejška stále pozoroval (jako by si koupili lístky do kina do první řady), nám nabídl na sednutí jejich lehátka. No, bylo to přinejmenším milé. Mosambičan nám chtěl prodat baterku novou, ale 100 euro je opravdu trochu dost. Jenže to nebylo vše. Mysleli jsme, že mu teda strčíme něco za výjezd do kapsy, jenže on vytáhl tabulky a tam bylo, že za výjezd je 120 euro, z čehož se nám protočily panenky! Takže dát 120 euro vlastně za nic? Nakonec si vzal do kapsy padesátku. Takže náš rodinný rozpočet, pečlivě vykalkulovaný, zařval. A to jsme mysleli, že nám zbyde ještě na závěrečné capucino (aneb AfItPa-čti After Italia Party) v Mnichově. A také nám bylo jasné, že do Verony už se nepodíváme, protože jediné, co teď můžeme udělat je- jet nonstop bez zastávky do Mnichova, aby ta baterka opět nevyprávěla službu. No, škoda, trochu nám to pokazilo bezchybnost celé "KuNěCho" expedice, ale bud' me rádi, že to byla "jen" baterka a že se to nestalo již první den. Takže si to teď, my 3 socky v pravém slova smyslu, valíme do Munichu. Dali jsme v Itošce poslední rychlokapucino na pumpě mezi krásnýma horama a jedem dál.

Ještě jedna poznámka, kterou mi bylo doporučeno určitě napsat, takže: Růže v květináči, kterou jsem dostala v Mnichově od Němy, během těchto italských dnů bez zalévání určitě uschne a už ji nic neprobere☺. V Rakousku jsme sjeli z dálnice, abychom si prohlédli vesničky mezi horama. Je trochu zácpa, protože se Helmuti vrací po 4 volných dnech do Helmutlandu.

Náš rodinný rozpočet na expedici "KuNěCho" byl tedy překročen, díky neocenitelné službě odtahovky ACI. A to jsme ještě zjistili, že za týden musíme zaplatit Semesterbeitrag do tý Wolbutárny v Zittau. No, nedá se nic dělat, příští týden utahujeme opasky a budeme žít o toustech a o vodě. Každý špás něco stojí, ale myslím, že tento, tedy Expedice: "La Bella Blesko Italia Macchiato Wolbutario Abhackito" (Belgique Revival) alias "KuNěCho" alias "Expedice Průser II" za to určitě stál....

